

יונה אליאן:

בתולות באוניברסיטה?
בטח דתיות!

יהורם גאון:

כל העסק
הוא לא נעים לי!

יונה אליאן:

לא טוב למות
בעד ארצנו!

עוד אגדה אחת התנפצה לה השבוע על סלעי הסטטיסטיקה. 35% מקרב הסטודנטיות באוניברסיטה העברית בירושלים - גילה מחקרו של הדוקטור רוני שטרקל - הן בתולות. אני לא יודעת אם תוצאות המחקר משמחות אתכם או מעציבות. מכל מקום, אי אפשר להישאר אדיש לתוצאה כזו. הסטודנטית הראשונה שפגשתי אחרי שקראתי את המרסום היא טיבי זכרוני, סטודנטית-שנה-ראשונה באוניברסיטת תל-אביב. שאלתי אותה:

את שייכת ל-35% או ל-65%?

ל-65. למה?

מפני שהמחקר של ד"ר שטרקל אומר, שבאוניברסיטה יש יותר משיש סטודנטיות בתולות.

איפה, באוניברסיטת תל-אביב?

לא, בירושלים.

הן בטח דתיות.

האגדה מתנפצת, אם כך?

לא דווקא. אחד המרצים שלי הבטיח לי משהו שאם לא אצא מהאוניברסיטה עם דוקטורט, בטח אצא עם

די נדחמתי כשגיליתי באחד הצהרונים ידיעה, שהזמר יהורם גאון תבע את מפיקי הסרט "כביש ללא מוצא" בסך של 346 אלף שקל, וכל זאת מפני שלא עמדו בהתחייבותם כי שמו של גאון יופיע ראשון בכל המודעות ופירסומי הסרט, וכי תמונתו בפירסומים לא תהיה קטנה מזו של שאר כוכבי הסרט.

אני מכירה את יהורם גאון ולא מתאים לו להתקטן על דברים כמו שם ראשון ותמונה בכל פירסום. הוא הרי איש צנוע ועניו, וכל מי שמכיר אותו מוכן להישרע על כך עם יד על הלב.

לכן מיהרתי לברר את הסיפור שמאחורי התיבה. את יהורם לא הצלחתי לתפוס, מכיוון שהיה עסוק בצילומי סידרת-הטלוויזיה "המישפחה". לעומת זאת מצאתי אנשים אחרים, שסיפרו לי על השתלשלות העניינים.

ובכן, הסיפור התחיל בכך שיהורם לא בדיוק השתגע על נוסח המודעות שכוונו בפיו, כך שמעתי, "סרות טעם". הוא חשש כי סיגנון המודעות שפורסם מתחת לתמונתה של ענת עצמון יוצמד גם לתמונתו, ולכן ביקש מאמרגנו לטלפן למפיקים. אחד המפיקים, כך סופר לי, אמר לו: "שק בתחת!"

מכאן עד לתיבה המישפטית היתה הדרך קצרה. גאון תובע את המפיקים - דוד שפירא מ"סירטי שפירא" ואיציק קול מ"האולפנים המאוחדים" והמפיקים אינם טומנים את ידם בצלחת. בקיצור, נכונה לנו הגיגה.

אחרי השלחתי ללקט את כל הפרטים האלה תפסתי את יהורם גאון, סיפרתי לו מה שאני יודעת וביקשתי ממנו את תגובתו. יהורם שחק ואמר לי:

עשי לי טובה, רדי מזה. אני לא רוצה להוסיף שום דבר רל הטעה הוא שמה לאיושנה

יונה אליאן היא שחקנית שאינה קופאת על שמריה. לא מזמן היתה מעורבת במחזה "ועידת-פיסגה", שבו גילמה את דמות אהובתו של מוסליני, לצידה של גילה אלמגור, שגילמה את דמות אהובתו של היטלר.

בימים אלה היא עובדת על מחזה יחיד שהיה להיט בלונדון ובברודוויי, והנקרא בתרגום חופשי "דרכה של מרגריטה". אני יודעת איך יקראו למחזה בעברית, אני סומכת על יחונתן גפן, המתרגם, שכבר ימצא למחזה איזה שם מדליק.

יונה מגלמת את דמותה של מורה מאוד לא קונבנציונאלית, הלוחמת במיסד החינוכי. את דמותה של מרגריטה התוססת גילמה בפאריס אני גיררדו ובי ברודוויי - שחקנית התיאטרון אסתל פארסונס.

המחזה נכתב בברזיל, עלידי מחזאי צעיר בן גילה של אליאן.

לכד עד הבמה כל הערב - זה לא מפחיד אותך?

מאוד מפחיד. הציעו לי כל מיני תפקידים בתיאטראות ממוסדים, תפקידים בסדחים עם שחקנים גוספים על הבימה. כך שהאחריות לא מוטלת כולה על כתפיי, אבל יש בי איזה שד קטן כזה, שדחף אותי לחפש דווקא את המפחיד.

חוץ מזה, המחזה הזה הדליק אותי, וכשאני נדלקת אי-אפשר לעצור אותי. כמו שהלכתי לוועידת פיסגה והאמנתי במה שאני עושה, אני מאמינה בכל מילה שהמחזה אומר.

כדומר, את מאמינה ששיטות החינוך הן מיושנות ופג תוקפן.

בהחלט! המורה שלנו במחזה יורדת על שיטות החינוך האלה.

החינוך הברזילי הוא לא בדיוק זהה לחינוך הישראלי.

לכן עמדתך על כך שהעיבוד למחזה יגע בבעיות שלנו, בישראל.

עוד מה את מדברת?

שמונה שנים ישבתי בכיתה ז' ומלך עליי היה שלט "טוב למות בעד ארצנו". אני התחנכתי על זה. מה זה העניין הזה? למה חינוכו אתי על "טוב למות בעד ארצנו"? לא טוב למות בעד שום דבר!

יחונתן גפן השיפע עדיין.

זה לא שהוא השיפע עליי, זה שאנחנו חושבים אותו דבר, ולכן השילוב שלו כמתרגם ושלי כשחקנית יצא שיגעון. בכלל, יש לי רעיון ואני מקווה שהאגדתן ילך ציאתן על זה - אחתי כל הצגה אני תוצה לקיים דיון עם הקהל בהשתתפות של יחונתן ושלי. זה יכול להיות נורא מדליק